

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 1806/2023
05.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Ђурица и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца ЈАВНО ВОДОПРИВРЕДНО ПРЕДУЗЕЋЕ ВОДЕ ВОЈВОДИНЕ Нови Сад, чији је пуномоћник Душанка Мићин, адвокат у Новом Саду, против туженог СВЕТОРОГ ДОО Футог, чији је пуномоћник Драган Симић, адвокат у ..., ради предаје поседа, вредност предмета спора 15.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 979/23 од 02.08.2023. године, у седници већа одржаној дана 05.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 979/23 од 02.08.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 979/23 од 02.08.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду П. 2495/21 од 05.12.2022. године, обавезан је тужени да тужиоцу преда у посед слободно од лица и ствари водно земљиште које се налази на катастарској парцели ... и .../... К.О. ..., као и да тужиоцу исплати износ од 59.100,00 динара на име трошкова поступка, са законском затезном каматом од извршности пресуде.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 979/23 од 02.08.2023. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о

ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Тужилац је дао одговор на ревизију. Накнаду трошкова је опредељено тражио.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23–др. закон), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је усвојен тужбени захтев за предају водног земљишта описаног у изреци првостепене пресуде. Према разлозима пресуде, на основу изведених доказа утврђено је да је на основу измена Закона о водама из 2016. године и Одлуке о преносу водних објеката, тужилац преузео на управљање од ВД ШАЈКАШКА Нови Сад права и обавезе настале услед изградње, коришћења и одржавање водних објеката, међу којима су и спорне парцеле. Тужени је био у закупу тих парцела почев од 04.06.2010. године, али је уговор раскинут по сили закона 31.12.2017. године, па како не постоји правни основ даљег држања и коришћења предметних парцела од стране туженог (нови уговор о закупу са тужиоцем није закључен), нижестепени судови су усвојили тужбени захтев.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене пресуде, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Наводи су ревизије да је неопходно размотрити правно питање од општег интереса које се односи на изградњу објеката на водном и шумском земљишту, као јавним добрима према Закону о водама, као и Закону о шумама и примени Закона о планирању и изградњи, као и Закона о основама својинскоправних односа у погледу стицања права својине на објектима саграђеним на јавном добру. Предметна парница водила се ради враћања водног земљишта тужиоцу након истека уговора о закупу, па тужбени захтев има облигационоправни карактер. О праву на објектима изграђеним на предметним парцелама води се посебна парница по тужби овде туженог, па се у тој парници одлучује о правним питањима које тужени истиче у ревизији. Према садржини тражене правне заштите и разлозима према којима су судови одлучили о тужбеном захтеву, питања која ревидент истиче нису од значаја за одлуку у овој парници. Следи наведеног, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Зато је Врховни суд применом одредбе члана 404. став 2. донео одлуку као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 09.09.2021. године. Вредност предмета спора износи 15.000,00 динара.

Одредбом члана 485. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да у овом привредном спору, вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде, не прелази законом прописани цензус од 100.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд закључује да ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка имајући у виду да трошкови настали поводом одговора на ревизију не спадају у нужне трошкове за одлучивање о ревизији.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић